

Chương 20

Và chàng kia, khuôn mặt tối đen dưới chiếc mặt nạ, vì thế mà mọi người vẫn gọi chàng là con người thép, chàng hiện ra trong ánh sáng ban mai nhạt nhợt, phơ phất làn khói mỏng của những ngọn đèn vừa mới tắt.

Sự xuất hiện đường đột của ông làm đám hành khách lo lắng. Họ đều vừa mới thức dậy sau một giấc ngủ chập chờn, nặng trĩu trịch. Họ thấy rét. Lũ trẻ ho và răng va vào nhau lập cập.

Các thủy thủ đều mang súng, đứng vây bọc xung quanh Rescartor.

Ông đưa mắt nhìn lướt qua những người di tản, cái nhìn hình như sắc nhọn hơn được phóng ra từ các khe hở của chiếc mặt nạ.

Tất cả mọi người! Tôi mời các vị tập hợp lại và lên hết cả trên boong.

- Ông cần gì chúng tôi? – Ông Manigô vừa hỏi vừa cài cúc chiếc áo rođanhgốt nhàu nhò.

- Các vị sẽ được biết ngay bây giờ. Tôi yêu cầu các vị đứng xếp hàng ở đằng kia.

Ông bước lên khoang để nhìn mấy người đàn bà. Đến trước là bà Sara Manigô, ông trút bỏ bộ dạng cứng cỏi của mình và cúi chào rất lịch sự.

- Thưa bà, tôi cũng bắt buộc phải mời bà vui lòng đi với chúng tôi, cả bà nữa, thưa bà – ông nói thêm và quay về phía bà vợ ông làm giấy.

- Được thôi, tôi đi ngay ấy mà – bà Manigô vừa nói một cách quả quyết vừa trùm đầu bằng tấm khăn choàng đen. Nhưng tôi muốn được biết ông giành cho chúng tôi những điều gì đấy ạ.

- Không có gì dễ chịu đâu, tôi khẳng định với bà như vậy. Tôi là nười đầu tiên bực mình về chuyện này, nhưng đầu sao cũng phải giới thiệu với các vị.

Ông dừng lại trước bà cô Ana và Abighen, nhắc hai người đến xếp hàng bên cạnh toán đàn ông đang chờ đợi được đám thủy thủ có vũ khí vây quanh.

Tiếp đó ông đi tới chỗ Angielic đang ngồi im thin thít vì lo sợ. Ông bày tỏ với nàng vẻ cung kính sâu sắc và một nụ cười riều cợt.

- Thưa bà, cả bà nữa, bà bắt buộc phải đi theo tôi.

- Có điều gì xảy ra vậy?

- Hãy đi theo tôi và tính hiếu kỳ của bà sẽ được thỏa mãn.

Nàng quay đầu lại định bế Ônôrin nhưng ông ngăn lại.

- Không, không cho trẻ con lên boong. Cảnh này không phải dành cho chúng.

Ônôrin gào lên. Giữa lúc đó, Rescartor làm một cử chỉ bất ngờ. Ông thọc tay vào chiếc túi da đeo ở thắt lưng và lôi ra một viên ngọc lam cỡ lớn lấp lánh những tia sáng kỳ dị, trao cho con bé. Ônôrin đứng im, chịu khuất phục. Nó vồ lấy viên ngọc và không nhìn thấy gì xung quanh nữa.

- Còn bà – ông vừa nói vừa quay về phía Angielic, - hãy đi đi và đừng có rằng giây phút cuối cùng của bà đã đến. Chỉ một lát nữa thôi bà sẽ quay trở lại với con gái bà.

Trên boong trước, đoàn thủy thủ đã tập hợp đông đủ. Trong cái sặc sỡ của các bộ quần áo tự chọn theo ý thích của từng người, có thể phân biệt rõ người vùng Địa Trung Hải với những chiếc thắt lưng và khăn quàng chói chang, người Anglô – Xắcxông đội mũ trùm bằng len và nhiều người mặc những chiếc áo gilê bằng lông thú. Hai người da đen, một người Ả rập nổi bật bên cạnh những khuôn mặt cháy nắng có mái tóc nhạt màu của người Anh. Tuy thế người thủy thủ trưởng và những người có trách nhiệm chỉ huy các toán thủy thủ sáng nay đều mặc áo rodanhgót màu đỏ, gắn lon vàng, kiểu đồng phục hạ sĩ quan trên tàu.

Thêm gã Anhđiêng với nước da màu đồng bên cạnh Nicôla Perôt râu xồm, đầy lông lá, thế là hoàn thành đầy đủ một bảng kê các sắc tộc của loài người không kém phần ý nghĩa.

Angielic vẫn không nghĩ rằng họ có nhiều người đến thế. Thường ngày họ tản ra trên các trục cột buồm, các dây néo. Mọi người quen thấy họ là những cái bóng như những con khỉ nhanh nhẹn, hoạt bát, treo lơ lửng trên cánh rừng chằng chịt những cột gỗ và các lá buồm. Từ nơi ở của họ, những tiếng cười, tiếng gọi và tiếng hát bay qua đầu mọi người.

Giờ đây, từ trên cao tụt xuống, họ có vẻ không được thoải mái trên lớp ván sàn lúc nào cũng chao lắc của boong tàu. Mất đi cái nhẹ nhàng đến kinh ngạc, và tài nhào lộn của “những người buồm”, họ trở nên lúng túng, vụng về. Tất cả các khuôn mặt của họ đều in đậm vẻ nghiêm trang hơn là vui nhộn. Và những đôi mắt dù vui, dù buồn đều có riêng một ngọn lửa của những cái nhìn vốn quen việc thăm dò chân trời, quen với sự dè chừng, trong khi đó, vòng cung lông mày quen với việc che chắn các tia sáng mặt trời đều nhô hẳn về phía trước.

Gió ùa vào làm căng phồng chiếc áo khoác sẫm màu của Rescartor. Ông đứng tách ra, hơi dịch lên phía trước.

Tiếng gió và bản hòa tấu vang lên từ các sợi dây là những âm thanh duy nhất ngự trị trên con tàu. Tất cả mọi người đều đứng im và những cặp mắt sụp xuống, sững sờ vì một ý nghĩ chung là không hiểu nổi điều gì sắp xảy ra. Ý nghĩ ấy không chỉ có ở những người Tin lành mà ở cả những người dân quê đứng túm tụm ở phía bên kia boong, sát với lan can.

Rescartor nói:

- Thưa ông Mécxolô, tôi qua ông đòi hỏi công lý đối với sự lãng nhục mà con gái ông là nạn nhân. Ông đã vừa ý. Công lý đã được thi hành.

Sau cái hắt hàm của ông, tất cả các đôi mắt đều ngược nhìn lên. Tiếng thì thầm khiếp sợ cùng lúc được bật lên.

Trên cột buồm cao đến ba chục piê một thân người bị treo đang đung đưa nhẹ nhàng.

Angielic vội đưa bàn tay lên che mặt. Theo tín hiệu của Rescartor, sợi dây giữ kẻ bị hành hình được cởi ra. Thi thể từ từ hạ xuống giữa boong tàu. Cặp môi sưng vều của gã người Mo Apđula mở hoác, phơi ra bộ răng trắng lóa. Cả đôi mắt khép không chặt cũng để lộ ra một màu trắng lạnh lẽo, chết chóc, anh ánh sắc xà cừ. Chân tay gân guốc của gã xoắn ra như người nằm ngủ, nhưng da thịt đã trở nên xám ngoét. Nhìn cái xác trần truồng của gã mọi người không khỏi rùng mình trong ngọn gió ban mai lạnh buốt.

Angielic chợt thấy lại cái cảnh gã đàn ông trần truồng, cúi khom người trong hành vi khốn nạn của gã, và như còn nghe giọng nói khàn khàn khi gã quỳ thụp dưới chân ông chủ và thì thầm bằng tiếng Ả rập: “Tôi đặt bàn tay lên ngài, nhưng chính bàn tay ngài sẽ trừng phạt tôi. Cầu xin thánh Ala phù hộ”.

Hai người da đen đi đến, hát rì rầm một khúc Thánh ca buồn thảm. Họ nâng cái xác lên, cởi bỏ sợi dây ô nhục và đưa đi về phía cột buồm trước.

Rescartor vẫn đứng quay về phía những người Tin lành.

- Bây giờ các vị cần phải biết một điều và chỉ một lần thôi là đủ. Tôi treo cổ gã đàn ông kia không phải vì gã xúc phạm đến tiết hạnh của con gái ông đâu, ông Mécxolô ạ, mà vì gã không nghe lời tôi. Khi các vị lên tàu cùng với vợ, con các vị, tôi đã gia lệnh rõ ràng cho đoàn thủy thủ của tôi. Không một ai được phép đến gần đàn bà, con gái và không được tỏ ra thiếu tôn trọng đối với họ...nếu vi phạm sẽ phải đền tội bằng cái chết. Apđula đã vi phạm, và bây giờ anh ta đã phải đền tội.

Ông tiến về phía họ, đến đứng sững ngay trước mặt ông Manigô và đưa mắt nhìn lần lượt từ ông Bécơ, ông Mécxolô đến ông mục sư Bôke. Căn cứ vào thái độ của các bạn đồng hành, có vẻ như mấy người đó là các thủ lĩnh của cái cộng đồng này. Chiếc áo choàng của Rescartor bị gió thổi làm phanh ra, để lộ đôi bàn tay đi găng của ông bầu chặt lấy hai cái cán của hai khẩu súng ngắn giắt ở thắt lưng.

- Tôi muốn nói thêm điều này – ông nói tiếp với thứ giọng nặng nề đầy vẻ đe dọa – để các vị biết mà giữ gìn. Thưa các vị, các vị là người La Rôsen, các vị biết rõ luật đi biển. Các vị không thể không biết rằng trên con tàu Gunxbôrô, tôi là người chủ duy nhất, sau chúa. Tất cả mọi người trên tàu; sĩ quan, thủy thủ, hành khách đều phải phục tùng tôi. Tôi treo cổ tên Mo, người đầy tớ trung thành của tôi vì gã không tuân theo các mệnh lệnh của tôi... Nếu một ngày nào đó, các vị không tuân lệnh như thế, hãy nhớ rằng tôi cũng có thể treo cổ các vị...